

Arrest

nr. 133 906 van 26 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. PAUL loco advocaat F. GELEYN en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse origine en bent u geboren in de Bylakuppe Tibetan Settlement in Bylakuppe in Zuid-India. U zou met uw familie in deze Settlement hebben gewoond en er school hebben gelopen in de Tibetan Village School. U zou als lid van de Tibetan Women Association deel hebben genomen aan manifestaties en protestbetogingen tegen de Chinese onderdrukking van Tibet maar hierdoor geen vervolgingsproblemen hebben gekend met de Indische autoriteiten. In 2000 zou u voor uw werk naar de noordelijke deelstaat Delhi zijn verhuisd. U zou er als supervisor hebben gewerkt van Indische schoonmakers in een guesthouse van een Tibetaanse

klooster. U zou in Delhi een Tibetaanse man hebben leren kennen met wie u zou hebben samengewoond. In 2003 zou u naar uw Settlement in Bylakuppi zijn teruggekeerd om er te bevallen van uw zoontje. Omdat uw partner ziek zou zijn geworden zou u niet meer naar Delhi zijn teruggekeerd en bij uw ouders in de Bylakuppi Tibetan Settlement zijn gebleven. In 2009 zou uw partner door ziekte zijn overleden. In juli 2009 zou u in Delhi zijn gehuwd met L. R. J. W., een Tibetaan uit België. Het zou een gearrangeerd huwelijk zijn geweest, geregeld door uw vader en oom. Nadat uw echtgenoot naar België is teruggekeerd zou u naar uw Settlement in Bylakuppi zijn teruggegaan. Na uw huwelijk zou u in 2009 bij de Belgische ambassade in Delhi een visum voor gezinshereniging hebben aangevraagd bij de Belgische ambassade in Delhi. Op 16 februari 2010 werd het visum u geweigerd omdat uw huwelijk niet werd erkend vanwege vermoedens van een schijnhuwelijk. Omdat u een tijd niets meer van uw echtgenoot zou hebben vernomen, zou uw vader u hebben aangeraden naar België te komen om er uw echtgenoot te vervoegen. Op 15 december 2013 zou u met behulp van een smokkelaar met een vervalst Indisch paspoort en visum voor Griekenland via de luchthaven van Delhi naar Turkije en Griekenland zijn gevlogen. Vervolgens zou u met een andere vlucht opnieuw naar Turkije zijn gevlogen om van daaruit naar Nederland te reizen. U zou verder per trein naar België zijn doorgereisd waar u zich op 18 december 2013 vluchteling verklaarde.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende kopies neer: uw green book, 8 pagina's van uw RC, een studieattest van de Central Tibetan School in Bylakuppi, uw lidkaart van de Tibetan Women Association en uw huwelijksakte.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde kopies (green book, 8 pagina's van uw RC, studieattest van de Central Tibetan School in Bylakuppi, lidkaart van de Tibetan Women Association en huwelijksakte) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn N. L., geboren op 7 augustus 1972 in Bylakuppe in India. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS, p. 1) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, geboren en getogen in Bylakuppe in India. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratief dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit.

Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precare situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC.

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. U verklaart in India te zijn geboren in de Bylakuppi Tibetan Settlement en daar met uw familie te hebben geleefd tot 2000. Hierna zou u tot 2003 in Delhi hebben gewoond waar u als supervisor zou hebben gewerkt van Indische schoonmakers in een guesthouse van een Tibetaans klooster. U zou in 2003 naar uw Settlement in Bylakuppi zijn teruggekeerd om er te bevallen van uw zoontje. Omdat uw partner ziek zou zijn geworden zou u niet meer naar Delhi zijn teruggekeerd en bij uw ouders in de Bylakuppi Tibetan Settlement zijn gebleven. In 2009 zou uw partner door ziekte zijn overleden. In juli 2009 zou u in het huwelijk zijn getreden met L. R. J. W., een Tibetaan uit België. Hij reisde naar Delhi en is daar met u getrouwd. Na zijn terugkeer naar België zou u naar uw Settlement in Bylakuppi zijn teruggekeerd. U zou er bij uw familie zijn verbleven tot uw vertrek uit India in december 2013.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is.

Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC (CGVS, p. 1-2).

Met betrekking tot uw verklaringen omtrent de aanleiding van uw vertrek uit India dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient door het CGVS te worden opgemerkt dat u voor de reden van uw vlucht in eerste instantie aangeeft naar België te zijn gekomen om er uw echtgenoot te vervoegen. U zou geruime tijd niets meer van hem hebben vernomen en op aanraden van uw vader naar België zijn gereisd om met uw echtgenoot samen te kunnen zijn (CGVS, p. 2-3). Echter, bovenvermelde reden heeft geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A, (2) van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Overigens blijkt uit het rapport van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) toegevoegd aan het administratief dossier dat uw huwelijk met L. R. J. W. niet werd erkend door de Belgische autoriteiten en dit op grond van vermoedens van een schijnhuwelijk. Daarenboven verklaarde u dat uw echtgenoot niet meer met u wenst samen te leven en een nieuwe levenspartner heeft (CGVS, p. 3).

Vervolgens dient aangestipt dat u verklaarde niet naar India te kunnen terugkeren omdat u in België een betere toekomst wil voor uw tienjarig zoontje. U vreest ervoor dat hij later in India ondanks een goede scholing geen gepaste job kan krijgen. Zo zou u gezien hebben dat in India goed opgeleide Tibetanen niet aan werk geraken (CGVS, p. 3). Hierover kan het CGVS enkel vaststellen dat uzelf er wel in bent geslaagd een job uit te oefenen in India. Zo verklaarde u in Delhi als supervisor te hebben gewerkt van Indische schoonmakers in een guesthouse van een klooster van de Tibetaanse overheid in ballingschap. Daarnaast dient door het CGVS te worden opgemerkt dat uzelf aangaf dat het niet alleen voor Tibetanen maar ook voor vele Indiërs actueel moeilijk is werk te vinden in India (CGVS, p. 5). Tevens verklaarde u dat Tibetanen toegang hebben tot onderwijs in India en dat er voor hen mogelijkheden zijn om in de handel en landbouwsector te werken (CGVS, p. 5). Uit informatie waarover het CGVS beschikt zijn Tibetanen in India in verschillende economische sectoren. Uit bovenstaande vaststellingen kan dan ook geenszins worden afgeleid dat Tibetanen in India van de arbeidsmarkt worden uitgesloten.

Verder haalde u aan dat Indische verkopers bij het zien van uw Aziatisch uiterlijk u hun producten tegen een hogere prijs aanbieden (CGVS, p. 5). Gelet op het feit dat u uw gehele leven in India heeft gewoond kan niet gesteld worden dat dit probleem voor u dermate ernstig was dat u dringend India heeft moeten verlaten.

Voorts verklaarde u gedurende uw verblijf in Delhi moeilijkheden te hebben ondervonden met de verlenging van uw RC. Zo zou u een keer te laat zijn geweest met de aanvraag tot verlenging van uw RC en hiervoor een boete hebben moeten betalen (CGVS, p. 5). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat er inderdaad een boete betaald dient te worden bij laattijdige aanvragen tot verlenging van verlopen RC's. Deze boete heeft echter geen gevolg voor een verdere verlenging van uw RC.

Tevens verklaarde u niet naar India te kunnen terugkeren omdat u een grote som geld zou hebben geleend bij een klooster om uw vluchtreis naar België te bekostigen. Bij terugkeer zou u dit niet kunnen terugbetalen (CGVS, p. 3). Bovenvermeld probleem valt geheel buiten de criteria van het Vluchtelingenverdrag van Genève en de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in de vreemdelingenwet en kan bijgevolg niet weerhouden worden.

Tot slot verklaarde u bij terugkeer een vrees te koesteren voor de Indische autoriteiten omdat u het land illegaal zou zijn uit gereisd met een vervalst paspoort. U zou hierdoor het risico lopen op arrestatie en detentie (CGVS, p. 3). Hierbij moet worden opgemerkt dat u deze vrees niet aannemelijk maakt. U heeft geen enkele concrete aanwijzing dat dit u zou overkomen in geval van terugkeer. Hierbij aansluitend dient te worden aangestipt dat u niet aantoonde India op illegale wijze te hebben verlaten.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze voor hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return tot India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (CGVS, p. 2). U verklaarde uw IC bij uw vader in India te hebben achtergelaten en met een vals Indisch paspoort India te hebben verlaten (CGVS, p. 2-4). U kan geen afdoende reden geven waarom u uw IC hier niet zou kunnen bekomen. Gevraagd of u uw IC en andere documenten niet kon laten opsturen, komt u niet verder dan te stellen dat u hier niet over heeft nagedacht, waarop u suggereert dat het misschien zou kunnen kwijtraken met de post (CGVS p.2). Het is bevreemdend dat u in België, na aankomst, niet de moeite zou hebben genomen uw vader in India te contacteren om uw IC die u bij hem zou hebben achtergelaten te laten nasturen (CGVS, p. 2). Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. Minstens kon u uw vader vragen u een kopie van uw IC per post te laten versturen. Dat u zelfs dit heeft nagelaten, doet de vraag rijzen of u uw IC bewust achterhoudt voor het CGVS.

Verder kan worden vastgesteld dat u geen enkel document voorlegt ter staving van uw reisweg en uw bewering met valse documenten te zijn gereisd. U kunt het valse paspoort en het visum dat u zou gebruikt hebben niet voorleggen. Noch kunt u uw instapkaart, ticket of bagagesticker voorleggen (CGVS, p. 2).

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indische autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indisch grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming.

Uw voorgelegde kopies van uw RC, Green book, studieattest van de Central Tibetan School bewijzen weliswaar wel uw identiteit, Tibetaanse afkomst welke hier niet ter discussie staan, maar vermogen bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin om te buigen. Ook uw voorgelegde lidkaart van de Tibetan Women Association kan bovenstaande appreciatie in gunstige zin wijzigen. Immers, uzelf verklaarde nooit enige problemen te hebben ondervonden met de Indische autoriteiten vanwege uw activiteiten in de schoot van deze vrouwenorganisatie (CGVS, p. 4). Met betrekking tot uw voorgelegde huwelijksakte kan worden verwezen dat dit huwelijk niet werd erkend door de Belgische staat.

Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Uit de toelichting in het verzoekschrift leidt de Raad af dat verzoekster de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet geschonden acht, in samenlezing met de materiële motiveringsplicht en artikel 3 EVRM.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een bundel met 21 stukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens het land waar zij, minstens *de jure*, de nationaliteit van bezit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien haar geboorteland, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat India voor haar een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Verzoekster verklaarde in India in het bezit te zijn van een wettelijke verblijfsvergunning en daartoe een identiteitsdocument (RC) te hebben verkregen (gehoorverslag p. 1-2). Verzoekster verklaarde tevens een reisdocument (IC) te hebben verkregen, doch dit document bij haar vader in India te hebben achtergelaten. Verzoekster zou met een vals Indiaas paspoort naar Europa hebben gereisd (gehoorverslag p. 2-4). Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat het onmogelijk is voor haar om naar India terug te keren, gezien zij India op illegale wijze zou hebben verlaten en verwijst daartoe naar een rapport van een Zwitserse NGO waarin wordt gesteld dat "*een Tibetaanse vluchteling die India verlaat zonder IC of NORI zijn recht verliest om in India te verblijven*" (stuk B. 5). Verzoeker meent verder dat de commissaris-generaal een 'garantie' had moeten vragen aan India dat verzoeker over de mogelijkheid beschikt om terug te keren, hetgeen hij afleidt uit een richtlijn van het UNCHR (stuk B. 14).

De Raad ziet vooreerst niet in waarom verzoekster haar vader niet kan verzoeken haar IC vanuit India per post aan haar over te maken. Met dat IC kan verzoekster opnieuw de toegang tot India verwerven, gesteld dat zij op dit document een terugkeervisum laat aanbrengen op het Indiase consulaat te Brussel. Het verkrijgen van een dergelijk terugkeervisum is een loutere formaliteit, waarbij het consulaat geen rekening houdt met het feit of de aanvrager nu al dan niet legaal met zijn/haar IC India is uit gereisd (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p 21-22). Deze informatie kwam tot stand op basis van rechtstreekse e-mailverkeer tussen CEDOCA en het Indiase consulaat in februari 2014. Waar verzoekster stelt dat de commissaris-generaal "*geen garantie heeft gevraagd*" aan India om verzoekster de mogelijkheid te geven naar India terug te keren, merkt de Raad op dat uit voormelde informatie duidelijk blijkt dat het Indiase consulaat te Brussel actieve bijstand verleent aan Tibetanen die naar India wensen terug te keren. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de objectieve informatie van de commissaris-generaal op gebrekkige of foutieve feitenfinding is gestoeld, noch slaagt zij erin om zelf met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor haar onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door haar afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat zij in India over een verblijfsrecht beschikte gelet op het feit dat zij in het bezit was van een *Registration Card* (RC) en in het verleden reeds in het bezit gesteld was van een reisdocument (IC).

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoeksters bewering op heden niet in het bezit te zijn van haar IC, merkt de Raad op dat zij in elk geval over de mogelijkheid beschikt om toegang te verkrijgen tot India, indien zij haar IC vanuit India laat opsturen en daarop een terugkeervisum laat aanbrengen op het Indiase consulaat.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat i) India geen lid is van de Vluchtelingenconventie is waardoor Tibetanen er niet van de bescherming kunnen genieten die door dat verdrag wordt aangeboden, ii) Tibetanen er geen doeltreffende doch slechts een preciaire bescherming genieten, iii) de bescherming slechts tijdelijk is en niet duurzaam, (iv) Tibetanen afgezonderd leven in kolonies in moeilijke leefomstandigheden zonder het gewaarborgde recht zich te kunnen verplaatsen in het land en (v) Tibetanen gebukt gaan onder talrijke beperkingen op hun menselijke rechten en vrezend voor hun leven en hun vrijheid nu zij geconfronteerd worden met willekeurige opsluitingen en talrijke discriminaties. Verzoekster meent hierdoor dat de bescherming die India aan de Tibetanen louter het "*de facto dulden*" van deze gemeenschap betreft, zonder evenwel duurzame wettelijke garanties te bieden, waardoor deze bescherming niet voldoet aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet en van artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG.

Wat betreft verzoeksters opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker "*anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement*". Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zij van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de '*Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees*' te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als 'gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan, die zoals verzoekster in het bezit is van een geldig RC, door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Waar verzoekster wijst op "*bronnen die melding maken van deportaties van Tibetanen naar China*" en daartoe verwijst naar stuk B. 5 gevoegd bij haar verzoekschrift, stelt de Raad vast dat geen van de vermelde gevallen slaan op een effectief uitgevoerde repatriëring van een Tibetaan met geldig RC.

Wat betreft verzoeksters stelling dat Tibetanen in India geen doeltreffende doch slechts een preciaire bescherming genieten, die zich louter beperkt tot het *de facto* dulden van de Tibetaanse gemeenschap op haar grondgebied terwijl er geen wettige garantie bestaat dat deze bescherming zal verminderen en uiteindelijk verdwijnen, herhaalt de Raad vooreerst dat Tibetanen thans genieten van een grondwettelijke waarborging van het non-refoulementprincipe en merkt de Raad voorts op dat de objectieve informatie van de commissaris-generaal daarentegen wijst op een versteviging van de verblijfrechtelijke positie van de Tibetanen. Zo krijgen Tibetanen die al twintig jaar in India wonen tegenwoordig een RC met geldigheid van 5 jaar (*ibid.*, p. 11). In zoverre verzoekster er in haar verzoekschrift tenslotte op wijst dat "*de gevolgen van het niet bezitten van een RC zeer ernstig zijn en het risico inhouden van gevangenneming en uitwijzing naar Tibet*", wijst de Raad erop dat verzoekster luidens haar verklaringen in het bezit was van een RC en dat zij bij terugkeer haar verblijfsrecht aldaar terug kan opnemen. Zo worden op de website van het Indiase "*Bureau of Immigration*" concrete instructies gegeven over de administratieve stappen die Tibetanen dienen te ondernemen die terugkeren uit het buitenland en die de termijn voor hernieuwing van hun RC (gedurende hun verblijf in het buitenland) zouden hebben laten verstrijken (*ibid.* p. 11).

Wat betreft verzoeksters stelling dat de beschermingsstatus van Tibetanen slechts tijdelijk is en daardoor geen "*recht is voor permanent wettig verblijf*", merkt de Raad op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat aan de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen geen voorwaarden gekoppeld zijn en dat de

verlenging in de praktijk een formaliteit betreft die “gemakkelijk” verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt “*routineus en gesmeerd*”, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en “*dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap (...) jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden*”. Bovendien kan “*wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes*” krijgen maar ook “*De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of "RC renewal". Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt*” (*ibid.*, p. 14-15). Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat deze informatie op incorrecte feitenvinding is gestoeld, noch om zelf met enig stuk aan te tonen dat personen in haar situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster, indien zij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, bij terugkeer naar India kan beschikken over een wettelijke verblijfstatus die zonder enige voorwaarde verlengbaar is, en dat zij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoekster biedt aan de voorwaarden voor ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet en aan de criteria die daarvoor in artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG worden gesteld.

2.3.3. Inzake verzoeksters vrees voor vervolging en risico op ernstige schade ten aanzien van haar eerste land van asiel.

Verzoeker verklaarde India te hebben verlaten gezien zij i) haar echtgenoot in België wilde vervoegen, ii) betere professionele kansen wil voor haar zoon, iii) Indiase staatsburgers soms hun producten duurder verkopen aan Tibetanen, iv) zij ooit een boete moest betalen bij het laattijdig verlengen van haar RC. Verzoekster merkte in bijkomende orde op dat een terugkeer onmogelijk is gezien zij het geld voor haar vluchtreis geleend had en dit niet kan terugbetalen, alsook dat zij gearresteerd zou kunnen worden omdat zij het land zou hebben verlaten met een vals paspoort.

Wat betreft verzoeksters wens om haar echtgenoot in België te vervoegen merkt de Raad op dat dit migratiemotief geen enkel verband houdt met de criteria voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch met die van de subsidiaire beschermingsstatus. Het betalen van een boete wegens laattijdige verlenging van het RC is niet meer dan een wettelijke administratieve sanctie die had kunnen vermeden worden door zich tijdig voor verlenging aan te bieden waardoor deze geenszins als ‘vervolging’, noch als ‘ernstige schade’ in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet kan in aanmerking genomen worden. Wat betreft het perspectief op betere professionele kansen voor haar zoon, merkt de Raad op dat ook dit migratiemotief geen verband houdt met bovenvermelde criteria. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt verder dat legaal verblijvende Tibetanen in India toegang hebben tot de private arbeidsmarkt aldaar (*ibid.* p. 26). Wat betreft gebeurlijke voorvallen van economische discriminatie door Indiërs merkt de Raad op dat dit onvoldoende zwaarwichtig is om als ‘ernstige schade’ of ‘vervolging’ in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet in overweging te nemen. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt verder dat dat Tibetanen in India toegang hebben tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat

dat Tibetanen kunnen rekenen op de bescherming van de Indiase overheden. Wat betreft het niet kunnen terugbetalen van het geld dat verzoekster voor de reis betaalde stelt de Raad vast dat ook dit geen verband houdt met de beschermingscriteria vervat in bovenvermelde artikelen. Waar verzoekster tenslotte beweert arrestatie te vrezen wegens haar illegale uitreis stelt de Raad vast dat dit een blote bewering is die niet gestaafd wordt met enig bewijs en bovendien *supra* reeds werd vastgesteld dat zij op reglementaire wijze opnieuw de toegang kan verwerven tot India indien zij daartoe de nodige stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel. Uit de verklaringen die verzoekster ten overstaan van de commissaris-generaal aflegde blijken dan ook geen elementen die erop wijzen dat zij haar eerste land van asiel, India, zou hebben ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch omdat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift stelt verzoekster bijkomend dat Tibetanen leven in overbevolkte kolonies in moeilijke leefomstandigheden, zonder het gewaarborgde recht zich te kunnen verplaatsen in dat land. Tibetanen zouden er gebukt gaan onder talrijke beperkingen op hun menselijke rechten en vrezen voor hun leven en hun vrijheid, nu zij geconfronteerd worden met willekeurige opsluitingen en talrijke discriminaties. Verzoekster merkt verder op dat *“hun rechten en vrijheden beperkt worden op algemene wijze”*, in het bijzonder het *“recht op vrije meningsuiting, vereniging, verplaatsing, arbeid, onderwijs en eigendom”*. Verzoekster meent tot slot dat de fysieke integriteit en veiligheid van Tibetanen te India worden bedreigd door Indiërs. Verzoekster verwijst voor dit alles naar de stukken die zij bij haar verzoekschrift voegt. Tot slot merkt verzoekster op dat het cedoca-rapport waarop de commissaris-generaal haar oordeel baseert tot stand gekomen is op basis van gebrekkig onderzoek en dat *“talrijke beschikbare bronnen op het internet de besluiten van dit rapport tegenspreken”*.

De Raad merkt vooreerst op dat deze door verzoekster aangehaalde problematiek geen weerslag vindt in haar verklaringen die zij in de loop van haar asielprocedure heeft afgelegd. Voor wat betreft de algemene situatie van Tibetanen in India en de rapporten die verzoekster ter staving daarvan bijvoegt, merkt de Raad op dat het louter verwijzen naar algemene informatie op zich geen vrees voor vervolging, noch een risico op ernstige schade vermag aan te tonen in verzoekers hoofde, nu een dergelijke vrees of risico gebaseerd op voormelde problematiek nooit eerder door haar werd aangehaald. In zoverre verzoekster verwijst naar schrijnende situaties voor Tibetanen zonder RC stelt de Raad vast dat zij zich daar niet dienstig op kan beroepen, gezien zij aan de commissaris-generaal expliciet had verklaard wel over een geldig RC te beschikken en uit de hoger geciteerde landeninformatie onomstotelijk blijkt dat zij dit document bij terugkeer opnieuw kan bekomen. Verzoeksters beweringen aangaande de preciaire levensomstandigheden van de Tibetaanse gemeenschap staan verder haaks op de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Daaruit blijkt onder meer dat de Tibetanen in de regio's waar zij zich gevestigd hebben in een betere socio-economische situatie verkeren dan de Indiase staatsburgers zelf, hetgeen door die laatsten als onrechtvaardig wordt gevoeld. Het *“economische succes”* van de Tibetaanse gemeenschap zou te wijten zijn aan *“de massale influx van buitenlandse hulp, het teruggestuurde geld van familieleden, het hoge opleidingsniveau van de Tibetaanse gemeenschap en het voor handen zijn van moderne technologie in die gemeenschap”* (*ibid.*, p. 22). Wat betreft de algemene juridische situatie voor Tibetanen met een legale verblijfstatus in India, zoals verzoekster, merkt de Raad tot slot op dat de discriminatoire maatregelen die in India zouden gelden ten opzichte van de Tibetaanse gemeenschap niet expliciet gericht zijn tegen de Tibetaanse gemeenschap *an sich*, doch louter een uiting zijn van diverse rechten die worden toegekend aan Indiase staatsburgers enerzijds en wettelijk verblijvende buitenlanders anderzijds, zoals een beperktere toegang tot de publieke job-markt en het verwerven van onroerende goederen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen Indiase staatsburgers en personen die de Indiase nationaliteit niet hebben houdt geen ‘vervolging’ in zoals bedoeld onder de Vluchtelingenconventie, noch ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoekster stelt dat de RC Tibetanen *“slechts toelaat te leven in een bepaald deel van India – de kolonies – en dat zij de toelating nodig hebben van de lokale autoriteiten om naar elders in het binnenland te reizen”*, merkt de Raad op dat verzoekster deze stelling met geen enkel stuk kan staven. Verzoekster verwijst weliswaar naar stuk B. 5, gevoegd bij haar verzoekschrift, doch uit dat stuk kan slechts worden afgeleid dat Tibetanen met RC het recht hebben om te reizen (Stuk B. 5, p. 3). Evenmin uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier kan worden afgeleid dat het verblijfsrecht van het RC beperkt zou zijn tot slechts enkele delen van India. Er is weliswaar een registratieplicht voor wie wil verhuizen naar een ander district, doch uit de informatie blijkt niet dat hieraan voorwaarden verbonden zijn, of dat een aanvraag tot registratie zou worden geweigerd (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p 10). Voor wat betreft de inperking van de vrije meningsuiting en het recht op vereniging voor Tibetanen die anti-Chinese demonstraties houden kan worden vastgesteld dat verzoekster nooit eerder

verklaard heeft aan dergelijke acties te hebben deelgenomen. Voor wat betreft het recht op arbeid merkt de Raad op dat de RC toegang verschaft tot de private arbeidsmarkt in India (*ibid.* p. 26). Het gebeurlijk voorkomen van werkloosheid binnen de Tibetaanse gemeenschap is een louter algemene socio-economisch probleem dat op zich geen verband houdt met de criteria voor bescherming vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoekster verwijst naar bedreiging van de fysieke integriteit merkt de Raad op dat dit evenmin blijkt uit haar verklaringen en dat een systematische vervolging van de Tibetaanse gemeenschap door Indiase staatsburgers evenmin blijkt uit de objectieve informatie van verweerder. Wat betreft het recht op onderwijs blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de Tibetanen toegang hebben tot het reguliere Indiase schoolsysteem, inclusief de universiteiten (*ibid.* p. 25-26). Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van hun eerste land van asiel. In zoverre verzoekster tot slot de cedoca-informatie zelf bekritiseert en zegt dat deze op basis van gebrekkig onderzoek tot stand is gekomen en in strijd lijkt met talloze internetbronnen, merkt de Raad op dat dit algemene kritiek betreft en dat verzoekster nalaat te preciseren welke bepaling foutief zou zijn, wat niet dienstig is. Verzoekster slaagt er aldus niet in om aan te tonen dat de algemene situatie voor Tibetanen te India dermate precair is dat zij oploopt tot 'vervolging' of 'ernstige schade' in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, en dit noch omwille van de socio-economische omstandigheden van de Tibetaanse gemeenschap, noch omwille van het andere juridische regime waaraan zij als ingezetenen zonder de Indiase nationaliteit zijn onderworpen.

2.3.4. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.5. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER